

ΕΑΡΙΝΗ ΕΟΡΤΗ

Καί ἡ κρυχθεῖσα μεγάλη, νυκτερινή, ἑαρινή εορτή τοῦ Παρνασσοῦ ἐτελέσθη χθές καὶ ἐτελείωσε μαζί της καὶ ἡ ἑκθεσις, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ἤρχιζεν εἰδός τι ληστρικής ἐπιδρομῆς ἐναντίον τῶν πτωχῶν καὶ θνησκόντων ὑπὸ τριήμερου νηστείας ἀνθέων· κατεπατήθησαν γάστραι, ἐπετέθησαν θρασεῖαι χεῖρες ἐπὶ τῶν ἀνθοδεσμῶν καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν χαμαικεράσων καὶ σπαραγγίων καὶ κουκιῶν ἐπαίσθητῶς ἤρξατο ἐλαττούμενος. Ἐπρεπε νὰ δοθῇ ὅσα τὸ δυνατόν πρακτικώτερον τέλος εἰς τὴν τόσῳ ποιητικὴν αὐτὴν εορτὴν τὴν συγκεκριμένην ἀπὸ Παρνασσούς καὶ Ἰλισσοῦς καὶ Παραδείσους καὶ ῥόδα· ἡ ἐπίτευξις τοῦ ἐξ αὐτῆς προσδοκωμένου σκοποῦ τῆς βαθμηδὸν ἀναπτύξεως τῆς ἀνθοκομίας κτλ. εἶνε πολὺ μεμακρυσμένη ἐπὶ τοῦ παρόντος· ἀπέκειτο λοιπὸν εἰς τῶν χειρῶν τὴν ἐνέργειαν νὰ δημιουργήσῃ πρακτικὸν ἀποπὸν πραγματοποιούμενον εἰς πολὺ συντομώτερον διάστημα χρόνου συμφώνως μὲ τὸς νόμους τῆς ταχυδακτυλοουργίας.

Διὰ τοῦτο οἱ κύριοι τοῦ Παρνασσοῦ ἔκριναν πρέπον νὰ κενώσωσι τὴν αἴθουσαν καὶ νὰ κλείσωσι τὰς θύρας της εἰς τοὺς ἀκαταπαύστως προσερχομένους. Ἐξ οὗ δυσἀρεσκείαι τινες ἐγεννήθησαν καὶ ἠκούοντο δυσἀρεστα ἐπιφωνήματα. Διότι πολλοὶ τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἐσπέραν ἀνέμενον διὰ νὰ περιεργασθῶσι τὰ ἐν τῇ ἐκθέσει, φυσικὰ δὲ ἐνόμισαν ὅτι θὰ ἦνε προσιτὴ καὶ τὴν νύκτα, ἀφοῦ μάλιστα ἐγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι φωτισθήσεται δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός· διότι διὰ τίνα θὰ ἐφωτίζετο, ἀφοῦ θὰ ἔμενε κλεισμένη; ἀλλ' ἡμεῖς τοιαύτην πολυτέλειαν δὲν ἀντελήφθημεν· μόνον διὰ μέσου τῶν ὑελωμάτων τῶν κλεισμένων θυρῶν διεκρίνετο ἔξω τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ φωταερίου ὡς νεκρικὴ λαμ-

πὰς τῶν πτωχῶν ἀνθέων· νομιζομεν ὅτι μὲ φωτισμὸν ἠλεκτρικὸν καὶ μὲ κάποιαν ἐπιτήρησιν ἠδύνατο νὰ ἀφεθῶσιν ἀνοικταὶ αἱ θύραι· διότι ὅσο ἀπλετότερον τὸ φῶς, τόσῳ δυσκολώτερον θὰ ἐλάμβανον χώραν αἱ πονηραὶ ἀπόπειραι, τὰς ὁποίας ἴσως ὑπεδοῦθε τὸ σκιάφος.

Κυρίως ὅμως ὁ λόγος τῆς δυσἀρεσκείας μερικῶν ἐπήγασεν ἐκ τῶν διακρίσεων, αἵτινες ἐγένοντο, ἀφοῦ ἀπαξ ἐλήφθη τὸ μέτρον νὰ κλεισθῇ ἡ αἴθουσα· εἰς ἄλλους ἢ εἰσοδοὶ ἐπετρέπη, καὶ εἰς ἄλλους ὄχι· πρὸ τινων προνομιοῦχων μακρῶν ἐσθήτων ἢ θύρα ὑπεχώρησεν ὡς μαγευθεῖσα, πρὸς μέγαν ἐμπαιγμὸν τῶν ἀφομοιωτικῶν δικαιωμάτων τῆς δραχμῆς. Καὶ κύριός τις, ἀγαπῶν τὰ λογοπαιγνία, ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτί μου: Ἐδῶ ἦλθα νὰ ἴδω καμελίαν, καὶ ὅμως βλέπω ὅτι ἔχει σύνθημα ὁ Παρνασσός: *Κάμε Λεῖαν*. . .

Ἐν τούτοις κόσμος πολὺς καὶ ἐκλεκτός καὶ ὡραῖος διέσχιζε τὸν κῆπον καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἡ μουσικὴ ὑπὸ τὸν κ. Καίσαρη ἐξετέλει τὸ μελωδικὸν πρόγραμμά της, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ γερμανικὸς θίασος ἔκαμνε κι' ἐκεῖνος τὸ μέρος του· ὅπισθεν τῶν δένδρων ἀναπτόμενα τὰ βεγγαλικά φῶτα διέχυναν παραδόξους καὶ θελκτικὰς ἀνταυγείας, πορφυροῦντα ἢ ὠχρολευκάνοντα καὶ φύλλα καὶ ἔδαφος καὶ ἄνθη καὶ πρόσωπα· αἱ ροκέται πολλὰ ὀμοῦ ἐκρηγνύμεναι, ἐφαίνοντο τελοῦσαι λυσσώδεις μάχας ἐπὶ τοῦ αἰθέρος· αἱ Κυριαὶ ὄλαι παρίσταντο ὡραῖαι, αἱ μὲν ἀποκαλυπτόμεναι ὑπὸ τῶν πορσῶν, αἱ δὲ προστατευόμεναι ὑπὸ τῆς νυκτός. Τὸ τελευταῖον χαῖρε ἦτο ὡραῖον πυροτέχνημα, φέρον τὰς λέξεις Παρνασσός, ἑκθεσις ἀνθέων, καὶ ὅλα τῆς ἱριδύς τὰ χρώματα. Μεθ' οὗ αἱ εἰσοδοὶ καὶ ἐξοδοὶ ἀπηλλάγησαν τῶν φρουρῶν των, αἱ σημαῖαι κατεβιβάσθησαν, καὶ τὸ πλήθος ἀφίνετο ἐλεύθερον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ ἴδια ὑπὸ οὐρανὸν ἀνέφελον, καὶ δροσερὰν νύκτα, καὶ σεληνιαῖον φῶς ἐξαίρετον.

Ἐνοουλουλοῦ.

ἐκ προσελάνης. Εἶνε τὸ πρωῖνὸν ταχυδρομεῖον· τὰ γράμματα εἶνε τέσσαρα.

Ἐὐπὴρέτης δὲν εἶνε ἐκ τῶν τοῦ ξενοδοχείου· γνωρίζομεν αὐτόν· ὀνομάζεται Λανδρῦ.

— Ἐν ἐκ Λονδίνου, ἐν ἐκ Λιθερπούλ, εἶπε ρίπτων αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης, γνωρίζω τὸ περιεχόμενον αὐτῶν. Ἄ! δύο ἐκ Παρισίων, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα πιθανῶς ἀναμένω. Εὐχαριστῶ, καλέ μου Λανδρῦ.

Ἐὐπὴρέτης ἀπεσύρθη.

Ἐ κ. Λαγγάρδ ἀπεσφράγισε διὰ τρεμούσης χειρὸς τὰς δύο ἐπιστολάς τὰς ἐκ Παρισίων καὶ διήλθεν αὐτὰς ταχέως· δὲν ἦσαν ἄλλως διεξοδικαί.

— Καλῶς, κάλλιστα, ἐψιθύρισεν.

Ἐ φυσιογνωμία του ἐξέφραξε ζωηρὰν εὐχαρίστησιν.

Συναγαγὼν τὰ χαρτῖα του περιέκλεισεν ἐντὸς ἐπίπτου, οὗ ἔθεσε τὴν κλεῖδα ἐν τῷ κόλπῳ του.

Τούτου γενομένου ἐνεδύθη κομψὴν ἐνδυμασίαν, περισκελίδα, ἐσωκάρδιον καὶ μέλαιναν ρεδιγκόταν καὶ ὑπεδύθη ὑποδήματα ἐκ δέρματος ἐριφίου. Οὕτως ἐνδεδυμένος, καλὸν περιβεβλημένος λαίμοδέτην καὶ καλὰς χειρῖδας φορῶν, προσεκάλεσε τὸν Λανδρῦ.

— Πιστέ μου Λανδρῦ, τῷ εἶπε, μέλλω νὰ κάμω μίαν ἐπίσκεψιν, θὰ ἐπανέλθω δὲ ὅσον τὸ δυνατόν τάχιον. Μετὰ τὴν ἐπάνοδόν μου θὰ σοῦ δώσω πιθανῶς τὴν διαταγὴν

νὰ ἐνοικιάσῃς ἀμέσως τὴν οἰκίαν. Λάβε τὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα θὰ φέρῃς εἰς τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀφοῦ ἐφόρεσε τὸν πῖλόν του καὶ ἔρριψε τὸν ἐπενδύτην ἐπὶ τοῦ βραχίονός του, ἔλαβε τὴν ράβδον του καὶ ἐξῆλθεν.

Μετὰ ἐν τέταρτον εἰσῆρχετο εἰς μεγάλην ὡραῖαν οἰκίαν καὶ ἔκρουε τὴν θύραν ὁματίου ἐν τῷ πρώτῳ ὄρφῳ.

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἴδῳ τὸν κ. Βίσαγγελέα τῆς Δημοκρατίας, εἶπεν εἰς τὸν παρουσιασθέντα ὑπὴρέτην.

— Ποῖον ὀφείλω ν' ἀναγγεῖλω;

— Τὸν κ. Λαγγάρδ.

Ἐ θαλαμπηπῶλος ἀπεμακρύνθη καὶ ἐπανῆλθε μετὰ μίαν στιγμὴν λέγων:

— Ἐ κ. Βίσαγγελεὺς τῆς Δημοκρατίας σὰς ἀναμένει.

Οὗτος προῦχώρησε μέχρι τῆς θύρας τοῦ γραφείου, ἵνα ὑποδεχθῇ τὸν ἐπισκέπτην, εἰσῆγαγεν αὐτὸν μετὰ σπουδῆς, τὸν παρεκάλεσε νὰ καταλάβῃ θέσιν ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ καὶ ἐκάθησε καὶ αὐτὸς ἀπέναντι τοῦ κ. Λαγγάρδ.

— Σὰς ἀνέμενον, κύριε, εἶπεν· ἔλαβον χθὲς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ὑπουργοῦ ἣτις μοι ἀναγγέλλει τὴν ἐπίσκεψίν σας.

— Δὲν ἐλάβατε, κύριε, ἐπιστολὴν, ὀλιγωτέραν ἐπίσημον, ἀλλὰ προερχομένην ἀπὸ πρόσωπον ὑπέροχον;

— Μάλιστα.

— Τότε γνωρίζετε περὶ τίνος πρόκειται.